

Arrest

nr. 91 298 van 9 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 april 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN *loco* advocaat R. JESPERS en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 april 2012 werd aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 *quinquies*). Dit is de bestreden beslissing.

“Citeren van beslissing

...“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“De schending van artikel 6.5 van de Terugkeerrichtlijnprocedurerichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG. Schending van de materiële motiveringsplicht. Dat art. 6 van de terugkeerrichtlijn als volgt: 5. Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt. Dat verzoeker stelt dat de procedure bij de Raad van State valt onder de term “een andere vorm van toestemming tot verblijf”. Dat derhalve gedaagde dit dient te overwegen conform art. 6 van de terugkeerrichtlijn. Dat deze overweging dient te worden vermeld in het motiverend gedeelte van de bestreden beslissing ten einde verzoeker toe te laten of er effectief rekening werd gehouden met zijn procedure bij de Raad van State. Dat zij in casu niet eens de beroepstermijn heeft afgewacht om haar terugkeerbesluit te nemen. Dat het bevel derhalve onvoldoende is gemotiveerd en dat art. 6.5 van de terugkeerrichtlijn is geschonden.”

2.2. Verzoekster is gegriefd doordat er naar haar mening ten onrechte geen rekening werd gehouden met het cassatieberoep dat verzoekster zou hebben ingediend bij de Raad van State tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

Verzoekster legt geen enkel bewijs voor van een cassatieberoep bij de Raad van State, zodat haar verzoekschrift gesteund is op loutere beweringen.

Op het ogenblik van de bestreden beslissing was er geen sprake van een cassatieberoep. De gemachtigde had hier dan ook geen kennis van bij het nemen van de bestreden beslissingen, en er kan hem dus niet verweten worden hier geen rekening mee te hebben gehouden bij het nemen van zijn bestreden beslissing. Er valt moeilijk in te zien hoe de gemachtigde had kunnen motiveren over iets wat hem niet bekend was gemaakt. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Verzoekster betoogt voorts dat haar geen bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten gelet op deze beroepsprocedure, dit op grond van artikel 6.5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dat luidt:

“5. Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt. ”

De Raad laat vooreerst gelden dat dit artikel geen verbod oplegt aan de lidstaat om een terugkeerbesluit uit te vaardigen indien *“een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf”*. Verzoekster kan dan ook niet dienstig de schending van deze bepaling opwerpen, nu er niet blijkt dat deze bepaling werd miskend.

Bovendien kan verzoekster niet dienstig voorhouden dat een administratief cassatieberoep bij de Raad van State - in zoverre daar al sprake van is - een procedure is die strekt tot *“de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf”*. De procedure bij de Raad van State werkt niet opschortend en het aantekenen van cassatieberoep betekent niet dat een verblijfsrecht of welke vorm van *“toestemming tot verblijf”* ook, aan verzoekster zou worden toegekend. Het arrest van 23 maart 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is rechtsgeldig en uitvoerbaar tenzij en tot dat de Raad van State er op het cassatieberoep anders over zou beslissen (zie ook R.v.St. nr. 50.134, 09.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 49.748, 20.10.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.513, 28.06.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.). Verzoeksters beschouwingen missen dan ook juridische grondslag.

Artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit, artikel in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de

minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, 7, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.”

Art. 52/3 §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

In casu dient te worden vastgesteld dat door de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 december 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 23 maart 2012 eveneens aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, zodat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld op 13 april 2012 dat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde heeft niet op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat verzoekster niet werd erkend als vluchteling, en zich op illegale wijze op het grondgebied bevindt, zodat haar bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC